

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 3

Dia 15 (divendres 27 de març)

Terror absolut perquè no ens trobem massa bé. Per evitar capficar-nos juguem a daus, mengem “natxos amb guacamole” i mirem la pel·lícula “100 metros”. Acabo plorant com feia temps.

La societat no és benvolent amb les llàgrimes. Un altre tema afegit a la llarga llista de canvis socials per després del confinament, encapçalada per més recursos a la pagesia i la sanitat, i menys al rei i el senat.

Dia 16 (dissabte 28 de març)

Les grenyes d'en Joan reclamen tisores. Joestic de sort, vaig anar a la perruqueria dos dies abans de tancar-nos. Quan em quedin les celles de la Frida Kahlo en tornarem a parlar.

Baixar la brossa, moment especial del dia. Un minut davant la porta respirant el carrer buit.

Dia 17 (diumenge 29 de març)

Fa un sol espectacular i aprofitem per carregar-nos de vitamina D, que s'acosten baixes pressions.

A la tarda no toca el sol al balcó i enllaço “Los idus de marzo” i “Churchill”. La primera feia anys que volia veure (no perquè surt en George Clooney, tot i que sempre fa de bon mirar), i la segona per aprofundir en un personatge històric destacat, redescobert a la sèrie The Crown.

Dia 18 (dilluns 30 de març)

Rebem múltiples propostes per distreure el nostre suposat avorriment, però entre llevar-me, vestir-me, treballar, pausa per esmorzar, seguir teletreballant, dinar, migdiada i/o trucades, exercici, dutxa, sopar i tele, se'm fa l'hora d'anar a dormir. Va, a veure si un dia escolto un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 19 (dimarts 31 de març)

L'empresa tria encara més les meves vacances, no en té prou amb establir tres setmanes d'agost, que em regala tota la Setmana Santa de festa. Que bé! Podré estar confinada sense despertador. A més, segur que arreglaré els armaris i escoltaré un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 20 (dimecres 1 d'abril)

Prenc consciència que no puc seguir empipant-me per les coses amb les quals estic en desacord, bàsicament per un tema pràctic: no puc anar a nedar o a caminar per la muntanya, i tornar contenta i desfogada. Per moltes flexions que faci a casa, no és el mateix.

Ho atribueixo al confinament, sé que l'Avi, amb un somriure entre irònic i murri, em diria que m'estic fent gran.

Dia 21 (dijous 2 d'abril)

Ha deixat de ploure. Amb el virus anomenat humanitat a casa, la natura deu estar exuberant...

El clàssic de dijous: sashimi de salmó.

SETMANA 4

Dia 22 (divendres 3 d'abril)

Algú podria dir d'una vegada metgesses i infermers?

En circumstàncies habituals, sempre m'ha fascinat comprovar que hi ha gent que té temps i enginy. Ara la proporció s'ha crescut exponencialment. Circulen vídeos divertidíssims. Quins farts de riure i que bé van per pujar defenses.

Vacances! Ueeeeee.

Dia 23 (dissabte 4 d'abril)

Sol i sense vent, condicions climàtiques ideals perquè el meu bikini conegui el balcó. Afirma que li agrada més la platja però es conformarà.

Allarguen l'estat d'alarma, reprenem el cicle de videotrucades amb intensitat. I per fi aconseguixo que les meves estimades persones de risc s'atreveixin a penetrar en el desconegut i apassionant món de les noves tecnologies. Els he pogut veure. Quina emoció!

Lluita aferrissada pel lideratge en les aparicions a TV3, Oriol Mitjà és un seriós candidat per desbancar a la Pilar Rahola.

Dia 24 (diumenge 5 d'abril)

Diumenge de Rams amb olor a estiu: ulleres de sol, llibre, crema solar, sudokus i tovallola.

Per fi el caliu veïnal es fa més evident: aplaudiments a les vuit, cants operístics d'una soprano des del balcó a l'hora que vol, el veí de dalt prepara un gintònic a la seva veïna de replà, proposta acceptada de posar música amb un altaveu...

Dia 25 (dilluns 6 d'abril)

Sòcrates va llegir per la posteritat la frase: "Només sé que no sé res". 2.400 anys després encara ens pensem que ho sabem tot.

Vaig declamar massa aviat que estava de vacances, moltes incidències a solucionar.

Dia 26 (dimarts 7 d'abril)

Dues meditacions guiades per començar el dia. Notava un pes al pit i s'ha esvaït. L'estat de pau ha permès ajudar a la meua mare a recuperar el seu. Com molt bé afirma: sense pau interior la salut no és completa.

Potser algú opina que estic entrant en un terreny espiritual ratllant a l'esoterisme, no és cert, elevar el nivell de consciència està avalat per científics. Molts metges recomanen meditar o, si més no, intentar estar positius per elevar les defenses.

Sap greu si no he convençut. Per qui estigui d'acord, una recomanació per passar a l'acció: no esperis estar tranquil·la per meditar, medita per estar tranquil·la.

Dia 27 (dimecres 8 d'abril)

Segon dia que em desperto amb un pes al pit. Vull fer moltes coses ara que estic de "vacances", massa perquè em provoca un cert neguit, i ahir en Joan no es trobava massa bé. Tinc por, per ell, per mi, perquè tenim un pis de 45 metres quadrats, amb un sol llit i un sol bany, i no podem aplicar mesures de confinament extrem. Som indivisibles.

Està clar que no he recordat tot el tema de la meditació i la pau interior d'ahir. Sort de la intel·ligència emocional de l'Avi, el qual m'aconsella que és millor no preocupar-se abans d'hora de les coses. En Joan s'ha llevat prou bé, no tant com per tenir ganes de fer exercici. Lògicament m'he solidaritzat amb la causa.

Lluna plena. Ja hem passat un cicle lunar

Dia 28 (dijous 9 d'abril)

El concert de la filharmònica de Berlin encara no, però sí que estic arreglant armaris i arxius abandonats a l'ordinador. Recupero esbossos, esborranys, fragments, retalls d'escrits:

Cascos de la meua vida: el casc d'anar en moto, el casquet per nedar, el casc per les vies ferrades i l'escalada, el casc per anar en bicicleta. I ara, tancada a casa, afegeixo les "Cas" i les "Cus" dels daus del confinament, em refereixo a les "K" i les "Q", clar. Val, val, ja m'ho dic jo: estic fatal.

A veure qui sap què toca sopar avui? Sí! Sashimi de salmó.